

hun endnu holdt af ham, maaske endda mere uhjælpeligt end før. Hun maatte tænke paa, hvad hun saa ofte havde hørt sige om Mødre, at de følte Kærligheden til deres Barn des stærkere, jo mere Sorg det gjorde dem. Nu forstod hun det.

Der var dog ikke Tale om, at hun vilde se ham mere. Da Tiden nærmede sig, da hun plejede at spasere, tog hun sit Tøj paa; men for ikke at risikere at møde ham, kørte hun med Sporvognen ud paa Kristianshavn, hvor hun heller ikke var udsat for at træffe andre Bekendte. Hun stod af ved Voldgraven og gik ud over de nye Amagerboulevarder. Men paa disse fremmede og øde Veje følte hun sig slet ikke hyggelig tilmode. Mod sin Vilje saae hun bestandig for sig de gamle Stier omkring Søerne, hvor Karsten From nu foer omkring og søgte efter hende.

Snart sad hun da ogsaa igen i Sporvognen og kørte hjem.

Ved Højbro steg en Herre ind i Vognen og tog Plads ved Døren. Det var Pastor Gaardbo.

Jytte havde en Gang før haft det Uheld at støde paa ham. Det var i »Magasin du Nord«. Han havde staaet ved en Disk i nogen Afstand og stirret paa hende uden at hilse. Det havde ikke været til at tage fejl af, at han betragtede sig som forurettet. Det var næsten, som om han ventede, at hun